

„Vím, co bylo důležité,“ poznamenala jsem. „Přizpůsobit se.“

Vyprávěla mi o tom. O těžkých začátcích v neznámé komunitě malého městečka, kam přišla z metropole. Myslela jsem na to cestou autem do Kamenného. Ani jedna z nás z toho neměla radost.

Dokonce i počasí odpovídalo naší náladě. Slunce se schovalo za mraky, svět zešedivěl. Cesta do Kamenného, směrem na Žilinu, nás po kilometrech přibližovala zpátky do minulosti.

Ano, i já jsem si uvědomovala, jak důležité je nejít hlavou proti zdi, nevyčínat z davu. Nejtěžší to měla máma. Po skončení studia na univerzitě učila téměř dva roky na střední škole v Bratislavě, když se můj otec rozhodl přestěhovat se do své rodné obce. Nedošel k té myšlence dobrovolně, ale považoval za povinnost být nablízku svému otci, který velmi těžce onemocněl a nezbývalo mu moc času.

Máma jeho rozhodnutí akceptovala a následovala ho do městečka obklopeného horami.

„Doufám, že Mia s tátou těch pár dní bez nás zvládnou,“ poznamenala máma.

„Moc se na to těšila. Až jsem měla dojem, že se nemůže dočkat, kdy mi konečně zamává na rozloučenou.“

„Zvykni si na to, bude se to opakovat častěji,“ zasmála se. „Čím bude starší, tím méně bude vyhledávat tvoji společnost.“

„Já jsem taková nebyla,“ zdůraznila jsem.

Máma na pár vteřin odvrátila pohled od volantu na mě. „Jen si vzpomeň, jak jsi na tom byla v jejím věku a později... Neviděla jsem tě celé dny. Trávila jsi s tou svojí partou víc času než s námi.“

„Ale neměli jste se mnou přece žádné starosti,“ ohradila jsem se.

Máma pochybovačně kroutila hlavou. „No, jen když si mě zavolali do školy kvůli těm vašim lumpárnám. Idě Vranicové jste vytáhli zevnitř kliku, zavřeli dveře a ona se nemohla dostat z chlapeckých záchodů ven. Dodneška nevím, proč jste to té holce udělali.“

„Nechtěli jsme, aby nás sledovala. Přilepila se k naší skupině a potom donášela učitelce,“ vysvětlila jsem mámě po letech.

„Chudák Standa to vzal na sebe, schytl tehdy dvojku z chování.“ V mámině hlase zněla lítost.

„Tu by dostal tak jako tak,“ řekla jsem.

Ty Standovy výmysly! Obdivovala jsem jeho schopnost okamžitě navrhnout řešení jakéhokoliv problému nebo nečekané situace. A důsledky bral vždycky na sebe, neměl žádný pud sebezáchovy, naopak ho k nám, nejbližším kamarádům, vázal jakýsi ochranný syndrom.

Jednoho dne jsem však zjistila, že je to právě on, kdo potřebuje chránit...

„Ale musím uznat, že jsi vlastně byla hodné dítě,“ ozvala se máma do mých úvah.

Pomaloučku jsme se blížily ke Kamennému, známou cestou poznamenanou časem. Jen hory se vypínaly na obzoru stejně majestátně jako tehdy.

„Vzpomínám si, že jednou jsi mě pořádně naštvála.“ Máma soustředěně sledovala silnici před sebou. „Tehdy, jak jsi nechtěla spát u Cyrila a bez mého vědomí jsi odešla k Žofii. Odmítala jsi mě poslechnout, i když jsem ti telefonovala z Bratislavy a přikázala jsem ti vrátit se. Nechápal jsem, jak jsi byla najednou tvrdohlavá.“

Zírala jsem přímo před sebe, strnulá, jako by mi zamrzly svaly. Vzpomínka na tu událost ve mně dodneška vyvolávala paniku. Měla jsem co dělat, abych ji neprojevila navenek. Aby zůstala skrytá v nejhlubších útrobách mé duše.